

MỘT KẾT SẮT MANG TÊN GIÁO HỘI

FERDINANDO FREGA · GILLETTENARRATIVE · GILLETTEVATICANO · 07/17

Hôm nay tôi nhận được điện thoại của Francesco, một trong ba đứa con người Ý của tôi. Nó nói: bố biết không, ngay lúc này, hơn bao giờ hết, bố thực sự cháy túi. Không nghi ngờ gì nữa.

Tôi đáp: chào buổi sáng, con khỏe không. Tôi bảo nó rằng đây có lẽ là cách tốt nhất để mở đầu một cuộc gọi. Và rằng trong ba mươi ba năm rõ ràng tôi đã không đầu tư đủ thời gian để dạy nó cách nói chuyện với một con người khác.

Tôi vừa đọc được rằng con trai gấn bó rất chặt với mẹ. Yếu tố X đến từ bà. Và khi nói đến trí thông minh thì chẳng có gì nhiều để tranh cãi. Nó không phản bội kỳ vọng. Không thể đảo ngược trong việc truyền lại. Cái gì thuộc di truyền tự nhiên thì không thể thay đổi.

Có một đứa con gái là một niềm an ủi. Và dù chúng tôi chẳng có lý do gì để gọi cho nhau, vì sống chung một nhà, chính hôm đó con bé nói với tôi rằng những cuộc chuyện trò của chúng tôi làm nó xao động, và rằng nó không hiểu nổi cái tác động cảm xúc, đồng cảm ấy từ đâu mà ra.

Tôi mỉm cười với nó. Thế là đủ. Nó là con gái tôi. Không cần giải thích gì. Có những sự thật ngự trị lên trên mọi thứ khác.

Và rồi tôi nhớ ra mình đã viết một cuốn sách tên là CÚ ĐIỆN THOẠI CỦA GIÊSU. Tôi đã rút nó khỏi việc xuất bản sau khi tìm thấy nó trong một luồng trò chuyện trên Amazon, nơi có người hỏi rốt cuộc một cuốn sách do AI làm ra thì nên có giá bao nhiêu.

Ông ấy đang nghĩ về cuốn của chính mình. Viết cách đây chừng hai ngàn năm. Nó đã bán được hàng tỷ bản và tiền bản quyền của ông đã trở thành vĩnh cửu, cất trong một kết sắt mang tên Giáo hội Công giáo.

Cái kết mà đã có người muốn đổi tên thành: AMAZURCH.

Phần buồn cười nhất là thế này. Bên trong mỗi ý nghĩ của chúng ta đều có một mẫu của chính ta mà ta chưa bao giờ giới thiệu với ai. Những người nhìn ta từ bên ngoài dừng lại một lát, ngắm ta, và luôn đi tới cùng một chỗ.

Rốt cuộc gã này là ai.

Ferdinando